

Божият План

БОГ има план! Уверението за това днес, когато всички човешки планове пропадат, съставлява единственият лъч светлина и надежда в свят, в който сигурността, мирът и щастието са почти заглушени от човешкия егоизъм и агресия. Този лъч надежда идва като определено уверение за бъдещето, за което учим от Писанията и че неговият успех не зависи от добрата воля и слабите усилия на малцинството, което все още има вяра в Бога, но от Божията устеременост и възможност да постави под контрол неуважителната и егоистична опозиция на тези, които биха искали да го възпрепятстват.

Повечето хора са готови да се съгласят, че ако наставленията на Христос, дадени в неговата Проповед на Планината, се възприемат от света, то тогава биха настъпили дълготраен мир и щастие. Но те казват, проблемът е да накараме света да ги възприеме. Човешката история ни учи, че егоистичният човек не става внезапно алтруистичен и готов да приеме любовта, вместо егоизма, като управляващ мотив на неговите действия. Макар и слаба е надеждата, че чрез силата на оръжието, нациите могат да се убедят в Златното правило и така новият свят на мир и щастие да се въздигне от сегашния разгром на човешката амбиция и ненаситност.

Ако намерим истинска надежда в Божия план за бъдещото щастие на човешката раса, то този план трябва да включва адекватни мерки, за да може ефективно да бъде пуснат в действие. Неговият успех не може да бъде подложен на заплахата от възможни човешки манипулации, нито от студеното безразличие на масата невярващи. И Писанията ни уверяват, че планът на Бога е внедрен по божествено осигурени пътища и гарантира неговата действеност и краен успех в довеждането на света до „отбраните неща на всички народи“ - Агей 2:7; Захария 4:6

Божията цел никога не пропада

Сегашното трагично състояние на световните дела не означава дори и временно пропадане на божествения план. Но означава пропадане на това, което човек мисли, че е Божият план; неговият неуспех трябва да ни внуши, че Писанията се нуждаят от ново изследване, за да установим нашите грешки в интерпретирането, които са довели до надежди и очаквания, сега попарени от ледените факти на действителността.

Тези фалшиви и негарантирани надежди са възникнали във връзка с целта и прогреса на Християнството в света. Възприетата идея на ортодокса е, че света стабилно върви към по-добро, така че цивилизацията върви към по-високи нива на добруване и че скоро страхът от бедност и войни, няма да съществува повече. В този оптимистичен поглед на ортодоксалното християнство, се включва също и възможността всички езичници да бъдат обърнати към Християнството, може би в рамките на човешкия живот на това поколение.

Тези фалшиви надежди и заявления на Християнството започват да се разбиват с избухването на Първата Световна война през 1914 г. Но върховно усилие беше направено да се обединят обратно цивилизацията и справедливостта, като резултат от този разпад на човешките възможности, за да се задържи мирът. Тази война дойде като изненада за света, но философски беше обявена за „война, за да приключат войните“ и да се направи света място, „безопасно за демокрация“.

Следвайки Примирието от 1918 г., може много да се говори за възвръщане към „нормалното“, но както всички знаем, това състояние не беше никога постигнато. А след пропадането на всички конференции и споразумения, започва друга кръвна война и сега се дава сметка, че няма надеждата света да се върне към нормално състояние. Въпросът днес е не как да се върне света към това състояние, а каква ще бъде природата на **новия ред**.

Междувременно, през тези тревожни години, вместо хората по земята да бъдат доведени в увеличаващия се брой църкви на Християнството, обратния ефект се наблюдава. Дори в така наречените цивилизовани страни, увеличението на членовете на църквата не върви в крак с увеличението на популацията. Атеизмът се увеличава. Духът на света все още владее в много църкви. Младите излизат от училищата и коледите без никаква вяра в Бог и Библията. Мисионерската дейност намаля и Индийски философии от Ориента наводниха нашите земи, така че Америка и Европа вероятно се обърнаха към мистицизма на Изтока толкова бързо, колкото и ние обръщаме Изтока към Християнството.

Ние правим обзор на тези факти, не за да критикуваме, нито да намекваме, че някой трябва да прави нещо по-добре. Сега не е време за придиричлив критицизъм какво другите правят, за да превърнат света в по-добро място за живеене. Ние искаме да обобщим, че някъде, въпреки човешките усилия и независимо от степента на искрено отдаване, мъжете и жените са направили грешка в определяне каква е целта на Бог. Ако Бог е искал да покръсти света в това поколение, то Той би го направил. Ако Божията защита е била върху земните институциите преди 1914 година, те не биха били разрушени- Исаия 55:8-11.

Чрез пророка, Господ казва:“ Словото Ми, ...което излиза из устата Ми; Не ще се върне при Мене празно, Но ще извърши волята Ми, И ще благоуспее в онова, за което го изпращам.“ (Исаия 55:11) Това означава, че независимо от стресовите условия по целия свят днес, Божият план прогресира стабилно и успешно. Апостолът казва, „От века са познати Богу всичките негови дела.“ (Деяния 15:18, Цариградски превод). Това означава, че Бог знае, какъв е неговият план за нашето време и че той няма да пропадне.- Исаия 46:9,10; 14:24,27

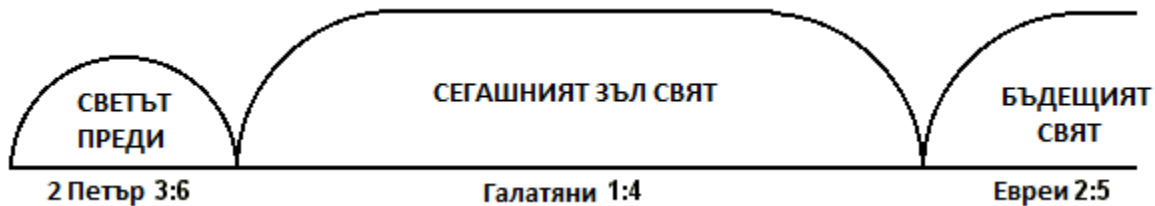
Това, че Бог има план, е ясно показано от Апостол Павел в Ефесяни 3:11, където според Съвременен превод 2004, той говори за „Божият вечен замисъл“, план, в който центърът е изкупителната дейност на нашия Господ Исус Христос. Този план обхваща няколко века и това се разбира в Ефесяни 1:10, където Павел говори за неща, които ще бъдат свършени „когато се изпълнят времената“, а в Ефесяни 2:7, „за да показва през вековете, които ще дойдат, изобилното богатство на Своята благодат ... към нас.“ (ББД 2005)

Делото, което апостолът посочва, че трябва да бъде постигнато, когато Божието време дойде, е „да се събере в Христос всичко“. Това означава, че в никое друго предишно време

от историята на човечеството, ние не можем да очакваме да видим „всичко“ в хармония. Тогава, виждайки, че планът на Бога обхваща различни векове, периоди от време и че докато не се сбъдне „изпълнението на времената“, планът няма да даде плодове и света да се помири с Бог, чрез Христос, нека тогава търсим в Писанията доказателства как Божият план е прогресирал в миналите векове към крайната си цел „изпълнение на времената“.

Три свята

Във Второто писмо на Петър, глава 3 той говори за три „света“. В това пророчество апостолът използва гръцката дума *kosmos*, която означава ред на нещата. Първият от тях, той ни казва, идва до своя край по времето на Потопа; вторият приключва с връщането на Христос; докато третият, който е Божият свят, е „без край“ (Ефесяни 3:21, Съвременен превод 2004). По-долу е кратката схема на тези три свята, обхващащи три дълги периода.

Запазвайки модерната употреба на езика, ние можем да говорим за тези три свята като вчерашен свят, светът днес и светът утре. Библията използва думата „свят“ както и ние, нямайки в предвид светове извън нашата планета, но като ред на нещата сред хората, и също се използва думата „век“, като период от време. Много пъти неразпознаването на този факт води до погрешно представяне на Божията цел за грешното човечество. Например, библейското „край на света“ се представя погрешно като буквално изгаряне на земята и всичко на нея. Това в възпирало мнозина да изследват този въпрос.

Заради грешното тълкуване на „край на света“, мнозина са се страхували да го проучат и затова са се опитали да го прожектират в далечното бъдеще. Други гледат на това като суеверие от Тъмните Векове, което е недостойно да се вземе под внимание. Но когато осъзнаем, че това, за което говори Библията като за край на днешния свят, означава точно това, което виждаме, че става и каквото мислещите хора на нашето време обозначават като свършек на света, то тогава въпросът трябва да се разгледа като важен, да, от жизнено значение за всички, които са заинтересувани какъв ще бъде света утре.

Библията използва термините „огън“, „земетресение“, „бури“ и т.н. в същия живописен маниер, с който те са използвани в настоящия език, за да опишат катастрофална беда, която ще дойде върху хората и народите на това поколение. Както Господ използва думите „жито“ и „плевели“, и „овце“ и „кози“, за да илюстрира тези, които служат, преструват се, че служат или са против него, така той използва термините „земя“ и „небе“, за да илюстрира фазите на организираното общество, наречени „светове“- Йер. 22:29

Петър говори за небеса и земя, които са били преди Потопа, отбелязвайки, че те са съставлявали „светът, който беше“- светът преди. Този свят идва до своя край с Потопа, но

земята сама по себе си не е била разрушена. Защото за буквалната земя четем, че тя „вечно стои“ (Еклисиаст 1:4). В Исая 45:18 ни е казано, че Бог не е създал земята напразно, но я „създаде, за да се населява“. Това е основен факт, който трябва да се има в предвид, когато изследваме Писанията и контурите на божествения план. Божият план не включва трансфериране на човешката раса в друга сфера на живот, а включва възстановяване към вечен живот на земята- определеният и създаден за човека дом.- Псалм 115:16, Исая 65:21, Йер. 31:17, Втор. 11:21, Матей 5:5.

Първият свят тогава, започнал със създанието, е свършил с Потопа. Вторият свят, според апостолът, започва след Потопа, свършва с унищожение в последната фаза на великото време на беда или денят на Господа (Йехова). Този ден на Йехова е след завръщането на нашия Господ Исус, когато условията на този сегашен зъл свят са подобни на тези, които са били в дните на Ной.- Матей 24:38,39; Лука 17:26,27; Битие 6:11; 2 Петър 3:6,7,10

В дните на Ной, ни е казано, че хората „ядяха и пиеха, женеха се и се омъжваха... и не разбраха“ за предстоящия Потоп, който унищожил „ света, който беше“. По същият начин Писанията обясняват, че „денят на Господа“ идва като „ крадец в нощта“- хората няма да знаят за значимостта на събитията, докато унищожителните бедни на деня не съборят този „ сегашен зъл свят“- Галатяни 1:4, 1 Солунци 5:2, Лука 21:35.

Но краят на света днес не означава край на човешката раса. Не, благодарение на Бога, означава всъщност начало на нов свят, на утрешния свят- утрешното Божие слово. Една от основните характеристики на вчерашния свят и днешния свят е, че те са базирани на егоизма. Сатана, като основен враг на Бога, е техен водач. Но със завършека на днешния свят и началото на утрешния свят, Сатана ще бъде завързан и новият свят ще бъде под ново божествено ръководство.- Откр. 20:1-4; 21:1-5; 2 Петър 3:13; Исая 65:17; Авдий 21

Егоизъм срещу Любов

Под ръководството на Сатана, духът на егоизма- на собствения интерес- става доминантен още в самото начало на вчерашния свят. Грехът и егоизмът продължават да доминират, така че първият свят, като резултат преди свършека си, „ беше изпълнен с насилие“. Същото е валидно за света днес. Ние всъщност сме свидетели на разпадането на сегашния свят, като неговото унищожение ще бъде извършено чрез яростта на великото време на беда, предсказано от пророците- Даниил 12:1

Божият утрешен свят ще бъде под ръководството на нов Законник, Христос, Царят на царете и Господ на господарите.(Псалм 72:1-20). Неговото управление ще бъде въз основа на любовта, а не на егоизма. Това е причината апостолът да говори за свят, „земя“, „в която ще живее правда“ (2 Петър 3:13). Дяволското погрешно управление на грях и егоизъм доведе до смърт, защото „ заплатата на греха е смърт“ (Римляни 6:23). Месиянското управление на правда и любов ще донесе живот, защото Той трябва да управлява, докато постави всички врагове под нозете си и „последният враг“, който ще бъде унищожен, ще е „смъртта“- 1 Коринтяни 15:25,26

Когато имаме в предвид тези три свята и техните вариращи характеристики, ние можем с готовност да видим, че каквото казва Библията за тях, би изглеждало противоречиво, ако не приложим изявленията към правилния период от време. Например, за днешното време пророкът казва, „И сега ние облажаваме горделивите. Да! ония, които вършат беззаконие, успяват; даже изкушават Бога, и се избавят“. Но за утрешния свят ние четем, че

„ праведният ще цъфти“ и „ (Бог) ще изтребе всички нечестиви.“- Малахия 3:15; Псалм 72:7; Деян. 3:23; Пс. 145:20

Този метод на изучаване на Библията по диспензации изглежда в частност това, към което Апостол Павел обръща внимание и инструктира Тимотей да изучава и да прилага „ като разподеляш право словото на истината“ (2 Тимотей 2:15, Цариградски превод) Ако в нашето изследване на Библията ние се стараем да приложим нейните различни пророчества и обещания към световите или вековете, към които те съответно принадлежат, то ние ще намерим простота, хармония и красота в нейните учения, които преди не сме предполагали, че са съществували. Библията сама по себе си е хармонична и останалото е да разберем правилно реда и да бъдем и ние в хармония с нея.- Йоан 7:17; Лука 11:9,10; Йеремиа 29:13

Докато първите два „света“, споменати от Апостол Петър (2 Петър 3:5,6) са под контрола на Сатана, „принцът на този свят“ (Йоан 14:30), пълното божествено управление над делата на хората е запазено за утрешния свят, макар че това не означава, че Бог не се интересува от човечеството през останалите времена. Напротив, през вековете той стабилно предвижда напред подготвителните фази на своя план, като е готов да вземе управлението и да благослови „ всички семейства по земята“ в определеното за Него време- „ когато се изпълнят времената“- Битие 12:3; Ефесяни 1:10

Дейността, която Бог извършва през времената, когато Сатана управлява човешките масите, се развива като прогресивни периоди или векове. Божието Слово- обещания Му и инструкциите към неговите хора- подпомага много постигането на Неговата цел на земята през тези различни векове и Той има специална дейност и милости за всяка диспензация. Няма никаква специална индикация в Писанията, че Божиите методи за отношението му към неговите хора са се променили през първия свят или вчерашния свят.

През този период са дадени важни обещания. В Битие 3:15 ни е съобщено, че „семето“ на жената един ден ще нарани „ змийската“ глава. Чрез Енох Бог обещава, че Господ ще дойде с десетки хиляди светии (Юда 14). В отношенията си с Ной определени илюстрации са дадени, които имат голяма стойност за нас днес във връзка с края на днешния свят. Въпреки че след Потопа Божиите планове започват да се отварят с по-голяма яснота и като виждаме светлината на Божия план днес, случилото се преди Потопа има голямо значение за нас.

Векът на Патриарсите

Първите 656 години последващи Потопа могат да бъдат назовани Патриархален Век, не защото подобен изказ не е намерен в Библията, но защото Библията ясно показва, че през този период Бог изключително се занимава с няколко човека, които ние познаваме като патриарси, бащи на Израел, до смъртта на Яков и основаването на нацията Израел чрез неговите дванадесет сина.

Дейността или плана на Бога през Патриархалния Век не е евангелизиране на хората. Той говорил с Авраам и правил чудесни обещания към него. Бог му казал всъщност, че неговата цел е да благослови всички семейства по земята. Това разкрива Божия интерес към цялото човечество, но на хората като цяло не е дадена възможност да получат обещаните благословии. В Исая 51:2 ни е казано, че Бог призова Авраам сам.- Битие 12:1

През този Патриархален Век градовете Содом и Гомор бяха унищожени, поради тяхната порочност, но все още Бог не прави усилие да доведе до разкаяние порочните хора. Ние знаем това от Исус, който го казва в Новия Завет. Господарят, който проведе голяма служба в определени градове в неговото време, казва, че ако такава дейност е била извършена в Содом и Гомор, тези градове не биха били разрушени, защото хората в тях биха се разкаяли. Очевидно, Бог трябва да е бил способен да даде на тези порочни градове ефективно свидетелство за своя план; но Той не направил това. По-скоро Той ги унищожил, без да им даде възможност да се разкаят. Също Исус обещал , „ по-толерантно“ време за тях, отколкото за тези градове, които са отказали да разпознаят него и великите му дела.

От друга страна ние трябва да направим извод, че тези хора са включени в божие обещание , че ще бъдат благословени „ всички“ семейства по земята чрез семето на Авраам; макар че единственото хармонично гледище, което можем да извадим от тази ситуация е, че Божият план е да възкреси жителите на Содом от смъртта, за да ги благослови. Точно това е, което пророк Езекил предсказва с 16 глава на своето пророчество, от стих 44 до края на главата (виж също глава 6 на „ Божественият план на вековете“)

Обещаното семе

Обещанието, което Бог дава на Авраам през Патриархалния Век по- късно е потвърдено с божествена клетва. (Битие 22:16-18; Евреи 6:13-18). Това е чудесно обещание, с което Бог разкрива своята цел да „ благослови всички семейства по земята“. Това е потвърдено на Исак и Яков и на смъртния одър на Яков- на дванадесетте му сина, които образуват ядрото на народа Израел. Авраам не разбрал пълното значение на това обещание. Той не разбрал, например, че това обещано семе трябва да бъде духовно семе.

Авраам не разбрал, че съществуват ясно две части на завета, който Бог направил с него, едната част е осигуряване на развитието на това „ семе“, докато другата е раздаване на обещаните благословии чрез това семе. Авраам без съмнение мислел, че детето, плод на чудо Исак, е обещаното семе. Той имал толкова голяма вяра в Божията възможност да осъществи обещанията си, че вярвал, че Исак би бил възкресен от мъртвите, ако той го предложи като жертва, както Бог му наредил. – Евреи 11:17-19

В Евреи 11:13,39 и в Деяния 7:5 апостолът ни казва, че Авраам умира, без да е дочакал изпълнение на обещанието; докато той е жив, „ очакваше града, който има вечни основи, на който архитект и строител е Бог.“ (Евреи 11:10). Градът, за Авраам, е бил центърът на управлението или царството; това, което той е очаквал от Бог е било, установяване на царство на земята, в което Авраамовите потомци ще заемат водещи позиции. Обещанието, дадено на Авраам, наистина е едно от обещанията на Стария завет за идващото месианско царство.

Авраам, също като другите патриарси от този век, ще има видна позиция в земната фаза на месианското царство; и Божие обещание към всички тях и към тяхното подчинение и вяра е тяхната подготовка за тази част. В допълнение към това, чрез Божие обещание към тях, чрез отношенията си с Бог, патриарсите установяват важната част на

разкриването на Неговия план за неговите хора в по-късните векове. В светлината на това, докато можем да видим, че Бог няма намерение да обръща света през Патриархалния век, Той представя много важна дейност във връзка с неговия план. Божията дейност през този век, както винаги, е с голям успех.

Юдейски век

Юдейският век, следващият период в Божият план, започва със смъртта на Яков и завършва с първото идване на Исус. Названието „Юдейски век“ е използвано, за да означим този период от време, тъй като предполага **начинът**, по който Бог продължава да извършва подготвителната работа по установяване на царството и като следствие- да благослови всички хора. През това време Бог има отношения само с един народ, еврейският и с никой друг. Чрез пророка, Той им заявява, „Само вас познах измежду всичките родове на света“- Амос 3:2

Бог даде на Израел своя Закон. Той им изпрати пророци. Чрез тяхното свещеничество, Той установи скинията и служението в нея, които според Новият завет, предвещават „добрите неща, които идват“ (Евреи 9:11,23; 10:1). Божието обещание към този народ било, че ако те са лоялни към Него, Той ще ги направи „царство свещеници и свят народ“ (Изход 19:5,6). Това означава, че чрез тях Бог ще разпространи обещаните благословии към „ всички семейства на земята“.

Но Израел, като цяло, не се класира за тази висока и почетна позиция в божествения план. (Римляни 11:7). Когато техния Месия дошъл при тях, те го отхвърлили и като резултат били отблъснати от тази специална позиция на божествената милост. Но Божията работа през Юдейския век не била сметена за провал. Павел ни казва, че Законът служел като „детеводител“ или педагог („ възпитател“- Православна библия), за да доведе евреите при Христос (Галатяни 3:24) Провалът на евреите да държат перфектен Закона на Бог и така да получат живот, доказва необходимостта от изкупителната дейност на Христос. Всички народи, евентуално, ще учат същия велик урок, а именно нуждата от Изкупител.

Бог постига други важни неща през Юдейския век. Неговите отношения с Израел и потомците на Израел и тяхното проваляне да му служат са ценен пример и водят към духовния Израел на **този век**. Стоиците обещания, направени към Израел чрез пророците, установяват контура на много важни линии на божия план и служат за посока към последователите на Господаря в тяхната подготовка като сънаследници с него през месианското царство. От друга страна Божията работата през Юдейския век има важно място в божия план за човешката рехабилитация. Божието дело през Юдейския век не е пропаднало, а напротив, постигнало е своята цел от божествена гледна точка.

Юдейския век приключва с първото идване на Исус. През първото му служение и след него за период от три и половина години, божествената милост продължила за юдеите; и спазвайки тази организация, Исус ограничава своето служение, както и това на учениците си, до народа Израел и след възкресението си. Исус казва на учениците си:“ Не пътувайте към езичниците, и в самарянски град не влизайте; но по-добре отивайте при изгубените овце от Израилевия дом.“- Матей 10:5,6

Евангелски век

След Исусовото възкресение, той казва на учениците си да разширят проповядването към всички народи, но дори тогава, те трябва да започнат от Йерусалим (Лука 24:45-49; Матей 28:19, 20). Според пророчеството, дадено от Даниил (Даниил 9: 24-27), в което той говори, че Месия ще бъде „посечен“ в половината на „седмицата“, което е три и половина години от благосклонността, показана към Израел след смъртта на Исус, пак заповедта продължила да е „ да се започне от Йерусалим“. „ Седмица“ в пророческо време представя седем години, на базата на година за ден.- Числа 14:33,34; Езекиил 4:6; Даниил 12:11, Откровение 11:2,3.

Така че с това, „започване от Йерусалим“ фактически започва работата на Евангелския век. Този век продължава до второто пришествие на Христос, което също ще бъде началото на Божия утрешен свят. Терминът „ Евангелски век“ е избран да идентифицира този период от време между първото и второто пришествие на Христос, защото Писанията показват, че работата на Бог през това време е постигната чрез прокламирането на Евангелието или „ добрата новина“ за царството.

Както беше вече отбелязано, през Патриархалния век Бог извършва работата по селектирането и общуването с определени патриарси. През Юдейския век Неговата работа се постига чрез взаимоотношения с юдейския народ; но през Евангелския век Неговата благосклонност не се ограничава до определени изключителни индивиди, както през Патриархалния век, или чрез един народ, както е било през Юдейския век, а е упълномощил всички, които са негови люде да прокламират добрите вести за царството на **всички** народи; и тези, които отговорят на това послание са тези, върху които Бог ще подари своята благосклонност чрез покана да участват в неговия план на вековете.

Каква е тогава целта на Божията работа през Евангелския век? На този въпрос получаваме отговор в Деяния 15:13-18. Там ни е казано, че Бог посещава езичниците, за да „ вземе измежду тях люде за Своето име“. Юдеите като народ е трябвало да бъдат неговите люде, но малцина от тях приемат Христос, но им се „даде право да станат Божии чеда“ (Йоан 1:12). Но в божествения план тези „люде за негово име“ трябва да бъдат 144 000- голямо число от една гледна точка, но сравнено с броя на хората като цяло и дори само от посветените Християни, това е наистина „ малко стадо“. – Лука 12:32

В Римляни 11:17-24 апостолът обяснява, че езичниците могат да дойдат до специалните привилегии на Евангелския век, защото юдеите, като „ естествени клони“ са отчупени, заради тяхното неверие. Това означава, че когато тези „люде за неговото име“ са избрани сред езичниците, то те наистина заемат мястото на отхвърлените юдеи в първоначалната израелска програма- оригиналния, плътски дом на Израел изгубва своето място на специална заслуга. Това е причината в Откровение 7:4-8 и 14:1-3 да намерим изцяло групата на 144 0000, представена като израелска картина.

И отбележете, че тук „малкото стадо“, които са с „Агнето“ на хълма Сион, са назовани с името на Бащата на Агнето, написано на техните чела. Така е показано, че след като са „ люде за неговото име“, те и носят неговото име. В Откровение 19:7 същата група е олицетворена като „жена“ на Агнето и така те също получават фамилното име на техния Небесен Баща. (виж също Откр. 21:2 и 22:17)

Управляващият Божий Дом

В светлината на общото свидетелство на Божието Слово, тези „люде за негово име“, събрани от всички народи чрез Евангелието са всъщност управляващия Божий дом. В Михей 4:1-4 ни се говори за установяване на божествено царство върху цялата земя и това царство (символизирано в пророчеството като „планина“) е показано, че съставлява „Божият дом“. Всички наследствени управляващи домове на сегашния зъл свят имат, в реалност, фамилна организация, в която от поколение на поколение управниците наследяват „правото“ да управляват.

Така че Бог ни казва, че неговото царство ще бъде в ръцете на управляващ дом, който също има фамилна организация. Членовете на това семейство получават тяхното право да управляват по наследство, защото са част от семейството. Това обаче не е земно семейство, а божествено. Това е Божието семейство. Главният тук е „единородния“ и обичан син, Исус Христос. В допълнение, Исус има тези, които следват стъпките му и са приети в божие семейство, станали са Божий синове.- Колосяни 1:18; Йоан 1:12; 1 Йоан 3:1,2.

Апостолът обяснява, че ако сме синове, тогава сме „наследници на Бога и сънаследници с Христа“ (Римляни 8:16,17). На всички тези сънаследници е обещано място в Божия управляващ дом и самата цел на Евангелския век е избирането и подготвянето на тези, които като членове на царското семейство на небесата, ще „живеят и управляват с Христа хиляда години“- Откровение 20:4, Псалм 2:9, Откр. 2:26,27, 1 Коринтяни 6:2,3 (виж също глави V и XIV на „Божествения план на вековете“)

Със завършване на работата по Евангелския век, нищо няма да препятства установяването на Божия утрешен свят. Към приключване на днешния свят, Христовото второ пришествие трябва да се случи, като „крадец в нощта“ (като това се отнася за света). Христос първо идва, за да получи невястата си. (Йоан 14:3, Откр. 19:7; 21:2, 22:17) Когато неговата невяста или Църквата, се съедини с него в небесна слава, тогава ще се изпълнят обещанията от Откровение 22:17, където четем, че „Духът и невястата казват :“Ела . И ....който иска, нека вземе даром от водата на живота.“

Първият век в Новия свят

Първите хиляда години на новия свят ще се обозначат като Хилядогодишен век. През тези хиляда години Църквата, събрана през Евангелския век, ще управлява с Исус, за да разпространи Божиите благословии към „всички семейства на земята.“ (Битие 12:1-3; Галатяни 3:16, 27-29; Откр. 5:10; Матей 19:28). През Хилядогодишния век великия Божий план ще достигне своята победна и славна кулминация- Ефесяни 1:10.

Но преди да се установи Хилядогодишния век, светът трябва да премине през „време на страдание, каквото никога не е бивало откак народ съществува“ (Даниил 12:1). Имаме всякакво основание да вярваме, че сега ние живеем в това време и че сегашните бедствия на света са част от това „време на страдание“, с което този век ще дойде до своя край.

Набожните хора като цяло считат, че Бог има намерение да обърне света през този Евангелски век, но днешното деградиране на цивилизациите ги обърква и те имат тенденция да загубят вяра в Бог и Християнството (Йеремиа 8:15). Но когато ние осъзнаем, че работата на този век е в събирането на тези от целя свят, които ще управляват с Христа през следващия век, то тогава днешното пропадане в разбиранията на Християнството е очевидно.

Като факт, Исус строго дава да се подразбере, че когато дойде времето за неговото второ пришествие, ще бъде останала малко вяра на земята. (Лука 18:8) Павел пророкува, че „ през последните дни“ усилни времена ще настанат и хората ще бъдат „повече сластолюбиви, а не боголюбиви“. (2 Тимотей 3:4). В притчата за житото и плевелите Исус дава ясно да се разбере, че голяма част от неговите отявлени последователи ще бъдат имитатори на Християнството и че в края на този век, тези снопове от това вероизповедание, както един свещеник искрено ги нарича „ покръстени професионалисти“, ще бъдат унищожени.

Изгарянето на плевелите в края на този век е това, което установява в частност великото време на страдание, с което този век ще приключи. Но това не означава, че работата през този век е провалена. Божията работа през този век, както и през миналите векове, е с чудесен успех. Всички от „ житото“ са накрая събрани в небесния хамбар и тогава „праведните ще блеснат като слънцето в царството на Отца си.“(Матей 13:43)

До каквато и степен да видим, че отявлените Християни са унищожени, нека не забравяме, че нищо не може да се случи без божествено разрешение и каквото на нас би ни изглеждало като безредица, ще е подготовка за установяване на истинското Християнство през хилядата години на царството.

Раят на Едем

Нека сега проследим развитието на Божия план от различна гледна точка. Ние взимаме под внимание голямото значение на времевия елемент в божествената организация- как Божия план е разработен от един век към друг- как ще изследваме божествената програма и как тя се отнася към различни нива на съществуване или сфери на живот. Когато в Ефесяни 1:10, апостолът обяснява завършването на божествения план , „когато се изпълнят времената“, той декларира, че тогава всички неща ще се съберат заедно под Христос, които са под „небесата“ и тези, които са на „земята“.

В Писанията намираме, че две спасения са споменати, небесно и земно. Ако не се вземе под внимание този факт, когато се изучава Библията, то това ще доведе до очевидни противоречия. Повечето обещания на Стария Завет и някои на Новия Завет описват земни благословии, докато повечето обещания на Новия Завет и тези от Стария Завет, които са пророчески говорят за бъдещето на църквата и небесната надежда. Необходимо е да направим подходящо приложение на времето на тези обещания, ако искаме да видим, че съществува хармония между тях.

Ние обобщаваме, че Адам е сътворен да живее на земята и че земята е сътворена да бъде дом за хората. (Исая 45:18; Псалм 115:16) Нищо не е казано на Адам относно отиване на небето. На него му е казано, че ако не се покори на Божия закон, ще умре. Обратното също е истина- ако се покори, той няма да умре. Ако Адам не беше нарушил божествения закон, на него му беше поръчано да се размножава и да напълни земята и да я покори, като бъде надалече от грях, болести и смърт.

В този случай Адам и неговите деца биха продължили да живеят на земята, без страха от смърт. Когато заповедта да напълнят земята се изпълни, очевидно тази временна функция на човешката раса би се прекратила, като земята би останала, изпълнена със свършено и щастливо човешко семейство, радващо се на Божията благосклонност през нескончаемите векове на вечността. Но не се случило това, защото Адам престъпил божествения закон и

предсказаната присъда на смъртта паднала върху него. Но това не означава, че Божията цел за създаването на човека се е провалила.

Заради престъпване на закона от Адам, цялата човешка раса сега е под условието на греха и смъртта, вместо под съвършенство и живот. Павел обяснява, че чрез непокорството на един човек, грехът влиза в света и смъртта, като резултат от него, така че смъртта се предаде върху всички, защото всички съгрешиха (Римляни 5:12, 19) Падението на Адам довежда до присъдата смърт, веднага след неговото прегрешение и той довежда до това състояние и своите деца. Те са в пътя на смъртта също, защото потокът не може да се издигне над своя източник.

Съответна Цена

Нека си припомним, че когато Адам съгрешил, нищо не му било споменато за отиване в небесата, нито в ада, когато умре. Казано му било, че той трябва да умре и това просто означавало загубване на привилегиите да живее и да се радва на съвършения дом-градина в Едем- земният рай. Грехът на Адам означавал загуба на рая. Божият план за спасение е необходим, защото осигурява възстановяване на рая. Но как това може да бъде постигнато? Писанията обясняват, че това може да се постигне чрез изкупителното дело на Христос.

Един от термините в Писанията, използван във връзка с изкуплението е „откуп“. Павел казва, че „човекът“ Христос Исус даде себе си „откуп за всички“. (1 Тимотей 2:6). В този стих гръцката дума, преведена „откуп“ е *antilutron*, което означава „ съответна цена“. Човекът Исус, който умрял на кръста на Голгота, бил точно съответната цена за съвършения човек Адам, който съгрешил. За Исус е казано, че е направен в „плът“ и целта за това е „ поради претърпяната смърт, за да вкуси смърт с Божията благодат, за всеки човек.“- Йоан 1:14, Евреи 2:9

Когато Първото пришествие на Исус настъпило, основната черта на плана, в който той участвал, била отдаване на живота му за изкупуване греховете на света. Йоан Кръстител казал за Исус, „Ето Божият Агнец, Който носи греха на света!“- Йоан 1:29

Ако нямало допълнителна подготвителна черта в божествения план за разработване, то тогава работата на Бог по смъртта и възкресението на Исус би била само тази за възстановяване на изгубеното място от човека- раят. Посланието към вярващите тогава би било „ Ела, ...вземи даром водата на живота“ (Откр. 22:17) Чрез Исус, било направено обезпечение за отменяне на смъртната присъда, която преминала от Адам и чрез него- към целия човешки род;тогава изглежда логично следващата стъпка да бъде започване на работата по възстановяването. Но това не било работата ,която започнали апостолите на Петдесетница.

Наистина, Исус излекувал няколко болни, възкресил няколко мъртви, но това било за илюстриране на бъдещата му дейност. (Йоан 2:11) Апостол Павел обяснява, че дарът на Духа, който е даден на Ранната Църква и чрез който ограничен брой чудеса са представени, ще се „прекрати“ или отмине. (1 Кор. 12:31; 13:1-3,8; 14:18-20,22) Някои до днес твърдят, че имат възможност да представят чудеса в Христовото име, но мъртви не са възкресени и само малък дял от болните потвърждават, че са излекувани по чудо, като тези твърдения са със съмнителна автентичност.

Учениците на Исус нямат обещание за вечен живот на земята. На тях им е казано по-скоро, че ако желаят да са истински Христови ученици, те трябва да очакват да страдат и

умрат с Него. „Ако иска някой да дойде след Мене, нека се отрече от себе си, нека дигне кръста си, и така нека Ме последва.“, това е пътя, по който Господаря описва, че трябва да минат тези, които искат да научат какво означава да го последват.- Матей 16:24

Естествено мнозина могат да предположат, че Писанията разкриват, че Исус взел мястото на грешниците в смъртта, тези, които повярвали в него, не би имало нужда да умират. Това ще бъде вярно в Божия утрешен свят, но през време на Евангелския Век, друга фаза на божествения план за спасение започва да се развива и то най- важната.

И каква е тази фаза на плана? Това е призоваването и селектирането на църквата на Христос, подготвяне на нейните членове да споделят с него работата по даряване на живот на човешкия род през Хилядогодишния век. Това е обяснено от Апостолът като „небесно призоваване“ (Евреи 3:1; Фил. 3:14). Исус наемка за това в своето изявление към богатия млад управник, когато му казва, че ако го следва „до смърт“, ще получи „съкровища в небесата“.- Лука 18:18-22.

Пригответе място

Исус също говори за небесна надежда за своите последователи, когато прави обещанието към тях: „ Отивам да ви приготвя място... пак ще дойда и ще ви взема при Себе Си, тъй щото гдето съм Аз да бъдете и вие.“ (Йоан 14:2,3). Петър говори за небесна надежда за църквата в следния стих “ подариха скъпоценните нам и твърде големи обещания, за да станете чрез тях участници на божественото естество”- 2 Петър 1:4

Павел окуражава Християните да поставят тяхната привързаност към „ горе“. Това горе се намира, „гдето седи Христос отдясно на Бога“ (Кол. 3:1,2) Това означава, че наградата на църквата ще е такава, каквато е наградата на Исус. Това също се обобщава от апостола, „Защото, ако сме се съединили с Него чрез смърт подобна на Неговата, ще се съединим и чрез възкресение подобно на Неговото “- Римляни 6:5

В този последен текст е обяснението защо последователите на Исус в този век нямат вечен човешки живот, възстановен за тях- защото те са поканени да умрат с Исус. С други думи, жертвеното дело на божествения план не е приключило на Голгота. Това е ясно от думите на Павел в Римляни 12:1, където четем, „И тъй, моля ви, братя, поради Божиите милости, да представите телата си в жертва жива, свята, благоугодна на Бога, като ваше духовно служение.“

В Колосияни 1:24 Павел говори за „ от моя страна допълням недостатъка на скърбите на Христа”. Друг пасаж представя църквата в ролята на жертва, отдаваща своя живот във вършене на Божиата воля. Това е жертвената дейност на Християните, за която апостолът говори като „направена заедно“ по „подобие“ на Христовата смърт. Исус не умира под проклятието на греха. Той умира жертвено, като доброволна саможертва за греха. Неговата смърт осигурява легалната отмяна на адамовия грях и чрез него- и на греховете на цялото човечество.

Оправдани чрез Христос

Как тогава, някои може да попитат, последователите на Исус биха умрели по същия начин? Те не са ли членове на пропадналата човешка раса под проклятието на смъртта, по същия начин, както цялото човечество? Те са такива, но Писанията ни казват, че след възкресението на Исус, Той се представя в Божието присъствие за нас. (Евреи 9:24). Това

означава, че чрез заслугата на своята саможертва, Той освобождава от проклятието всички посветени свои последователи, така че на тяхната смърт не се гледа като на осъждане, а като на жертва.

В Римляни 6:11 Павел казва на Християните, че те може да „считат“ себе си за „мъртви към греха“, също както Исус „умря за греха“, така че е жертва за греха. Това не означава, че жертвената работа на църквата е необходима, за да осигури изкупление за човечеството. Това беше постигнато чрез Исус. Това означава, че Бог приема жертвата на църквата като жертви на съвършени човешки същества и чрез тези жертви църквата се подготвя да работи с Исус през Хилядогодишния век, като разпространители на живот за цялото човечество.

Тези, които съставляват истинската църква на Христос- чиито имена са „написани на небесата“- са призвани от света и са уверени, че чрез кръвта на Христос техните несъвършени дела са възприети от Бог. Въз основа на тяхното доброволно желание да жертват земния си живот, на тях е обещана небесната награда. Така че те пътуват по стръмния път на жертвата, който води към слава, почест и безсмъртие.- Матей 10:39, Рим.2:7

Само на църквата е дадена надеждата за безсмъртие. Адам не е бил безсмъртен, защото безсмъртен означава незасегнат от смърт. Човекът не ще бъде безсмъртен, когато бъде възстановен към съвършенство в края на Хилядогодишния век, но истинските, верни Християни през този Евангелски век, ще бъдат накрая въздигнати до безсмъртие. Те ще бъдат както Исус е сега, възвишено небесно създание; и те ще го видят какъвто е и той ще бъде с тях в царството и ще управляват с него хиляда години.- 1 Йоан 3:2; Откр. 2:26,27; 5:10; 20:4,6 (виж „Божественият план на вековете“, глава X).

Възстановеният Рай

Когато работата по този Евангелски век бъде завършена и всички Християни са събрани в небесната фаза на царството, ще започне работата по възстановяване на човечеството към живот на земята.

Апостол Павел говори за тази работа на Хилядогодишния век като за „възстановяване“ и той ни казва, че е това е изговорено от устата на всички Божии свети пророци, откак свят светува.(Деяния 3:19-21). Това са свидетелствата на светите пророци, които описват земните благословии на живот, които ще дойдат към човечеството след второто пришествие на Христос. Изпълнението на тези земни обещания обаче трябва да почака, докато се завърши броят на членовете на църквата през Евангелския век, които се събират в Христос на небесно място- приготвено за тях от Исус.- Йоан 14:1-3

След като работата по Евангелския век приключи, тогава ще започне дейността по събирането на човечеството като цяло под Христос, не на духовно място, а на земно. Това ще бъде събиране на всички неща под Христос „това което е небесно и земно, в Него“ (Ефесяни 1:10). Събирането на църквата, което е започнало в началото на Евангелския век, трябва да приключи, така че цялата църква ще бъде обединена в славата Христова в началото на Хилядогодишния век; макар че ни е казано, че постигането на “изпълване на времената“ ще важи за небесното и земното събиране в Христос.

Земни Князе

Първо ще бъдат възстановени към земно съвършенство и живот верните служители от миналото. Това са бащите на Израел, но ще се превърнат в деца на Христос и ще бъдат „ князе по цялата земя.“(Псалм: 45:16). Исус казал, че Авраам, Исаак, Яков и всички пророци ще бъдат инструктори на хората през периода на Царството. (Матей 8:11; Лука 13:28-30) Те ще бъдат земни предсравители на божествения Христос и той им е дал задължението да упражняват законите на новото царство.

Тези земни представители на божествения Христос ще бъдат снабдени с действаща сила за извършване на чудеса, така че не ще има възможност да се избягват тези закони, а да се изпълняват- това е законът на Христос. На нас ни е казано, че тогава ще се сбъдне „ всяка душа, която не би послушала тоя Пророк, ще бъде изстребена из людете" (Деяния 3:23). Тези, които спазват законите на месианското царство, няма да умрат. Те ще бъдат възстановени до съвършенството, загубено чрез баща ни Адам и на основата на земното съвършенство, ще имат възможност да живеят вечно на земята. Това е значението на термина “ възстановяване“, както е използван от апостол Петър и също термина „ обновление“, използван от Господаря.- Матей 19:28

В стотици библейски обещания, отнасящи се до благословиите на възстановяването, което скоро ще дойде, намираме очертание на многото начини, по които хората ще намерят щастие в разрешаване на проблемите си. Ние четем, че знанието за Бог ще напълни цялата земя, както водите покриват дъното на морето. (Исаия 11:9) Казано ни е , че нашият Господ ще се обърне към хората с ясно послание и ще „призоват всички името Господне и ще Му служат единодушно.“- Захария 3:9

Казано ни е също, че след това законът на Бог ще бъде написан в сърцата на хората. (Йеремия 31:34) Това е символично описание на един от начините, по които човекът ще бъде възстановен до съвършенство, което е загубено чрез престъпване на Божия закон от Адам в Едем. Това писане на божествения закон в сърцата на хората ще изисква помощта на Бог. Действащата сила за извършване на чудеса тогава ще бъде представена да помага на тези, които се нуждаят от помощ и за тези, които са се поставили под юрисдикцията на правилата на Царството.

За това време ни е казано, че хората ще се „ учат на праведност“. (Исаия 26:9). Те също ще се научат да познават Господ, така че който правилно го познае, ще има вечен живот. (Йоан 17:3) Сатана ще бъде вързан по това време и цялото зло влияние ще бъде възпряно. (Откр. 20:1,2). Пътят обратно към живот, ще бъде направен толкова лесен, че „пътниците - даже и глупавите - няма да се заблуждават по него.“- Исаия 35:8,9.

Колко различно ще бъде от условията, предоставени сега на Християните! Те сега вървят по „ тесния път“, който трудно се намира и тези, които са го намерили, вървят по него изкушавани и изпитвани почти на всяка стъпка.(Матей 7:13,14) Разбира се, Бог им помага и тяхната награда е наистина превъзходна. Но когато „ магистралата“ на възстановяването бъде отворена, изпитанията на днешния век ще се прекратят и на човечеството ще бъде дадено всичко необходимо, за да му се помогне да се върне бързо и изцяло към съвършенство и вечен живот на земята.

Това е утрешният Божии план за човечеството. Дългите години за подготовка скоро ще приключат. „Михаил“, Царят в Божия утрешен свят вече е застанал в позиция, което като

резултат виждаме във „ времето на страдание, което никога не е бивало, откак народ съществува“ (Даниил 12:1) Това страдание, докато стресира, то и приготвя света да възприеме техния нов Цар, чието присъствие още не е разпознато от тях и за което те още не знаят. Но когато неговата слава бъде разкрита „ всяка плът купно ще я види“ - Исаия 40:5

От Йерусалим „увеличението на неговото управление и мир“ постепенно ще се разшири, докато обхване всички народи, донасяйки им радост, мир и вечен живот. (Исаия 9:6,7) Когато народите по земята станат по-смирени, отколкото са сега, те ще кажат: „Дойдете да възлезем на хълма Господен, В дома на Якововия Бог; Той ще ни научи на пътищата Си, И ние ще ходим в пътеките Му;”. Когато се научат на Божиите пътища, те ще „ще изковат ножовете си на палешници, и копията си на сърпове; Народ против народ няма да дигне нож, нито ще се учат вече на война.“ - Михей 4:1-4; Исаия 2:2-4

Да, Бог има план и през вековете той прогресира стабилно до изпълнение. Сега ние сме на прага на „ диспензацията за изпълнение на времената“, когато грандиозният финал на божествения план ще се превърне в благославяне на всички народи с мир, щастие и вечен живот. Този финал на божествения план ще бъде Божествения отговор на Християнската молитва: „Да дойде Твоето Царство. Да бъде твоята воля, както на небето, така и на земята“ – Матей 6:10

Като знаем какъв е Божият план и какво ще стане скоро с пострадалия свят, то е наша привилегия да кажем на другите за това. То е истинското послание на Евангелието, „добрата новина“, чийто център е изкупителното дело на Христос. Когато имаме възможност, нека кажем на хората, че няма пропадане на Божия план в нито една черта, но се развива според целта си към победно разрешение. Неговата работа по Света утре не е пропаднала, нито работата по Света днес. Не е провалена и работата по Утрешния свят.- Исаия 42:4; 55:10,11; 53:11

Защото Божият план скоро ще бъде завършен с Утрешния свят, цялата земя скоро ще стане рай и всичко, загубено в Едем и купено със смъртта на Исус, ще бъде възстановено за хората. Така Бог ще изтрие всяка сълза от всички лица и смъртта скоро ще бъде погълната в победа.- Откр. 21:1-5; 1 Кор. 15:54